„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag o. Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forstud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Den evangeliske Bevægelse i Østerrig.

Et Foredrag paa den lutherske Konference i Lund af Diakonus Ahner fra Leipzig.

I.

Det var min Opgave i Aanden at føre eder til et Land, som er Naboland til vort tyske Fædreland, og som for en stor Del beboes af Tyskere, af hvilke dog kun en lille Brøkdel tilhører den evangelisk-lutherske Kirke, — jeg skal føre eder til Østerrig.

Der holdt Reformationen en Gang sit sejrrige Indtog, men siden 30-Aarskrigen har den romersk-jesuitiske Modreformation tilintetgjort de evangeliske Kirker. Om ogsaa den Tolerance, som ved Joseph 2.s Tronbestigelse blev gjort til Grundregel, gav de evangeliske Kirker af de augsburgske og helvetiske Bekendelser Ret til at eksistere, saa lignede dog vor Kirke i Østerrig indtil for fire Aar siden et bladløst Træ.

Menigheder var spredte over store Omraader og kunde derfor ikke faa tilstrækkeligt Udbytte af deres Præster og Lærere. Mange Børn vokste op uden Religionsundervisning, ligesom de Voksne levede uden Gudstjeneste. Kirken søgte, saa godt som det lod sig gøre, at finde sig til Rette i sin Stilling, kun at være taalt blandt det romersk-katolske Folk.

Vel har Gustav-Adolf Foreningen og „Offertisten" (Gotteskosten) ydet mangen broderlig Haandsrækning for at bevare Trosbrødrene ved Kirken og styrke det, som vilde svinde bort.

Men al Hjælp kunde dog ikke ændre den lutherske Kirkes Nødstilstand og endnu mindre vække Haab om, at det bladløse Træ skulde opleve en ny Vaar med nye Spirer og friske Skud.

De romerske saa med Foragt ned paa den lille Flok Lutheranere, og der herskede de eventyrligste Forestillinger. Da jeg en Gang i Østerrig over for en dannet Dame fremsatte den Paastand, at ogsaa de evangeliske var Kristne og troede paa Kristus, mødtes jeg af et mistroisk Smil. Men selv de romerske Katolikker, som i deres Indre havde frigjort sig for det romerske Samvittighedsnag, viste den evangeliske Kirke den største Ligegyldighed. Men hvilken Forandring er der ikke indtraadt i Østerrig siden Høsten 1898. Det bladløse Træ har skudt nye Grene, løfterigt aabner de smaa Blade sig for Solens Straaler, de tidligere døde og tørre Grene grønnes atter til en livskraftig Vækst.

Den lille, forkuede, frygtsomme Kirke er bleven en Magt i Østerrig, for hvilken de ellers over deres Ejendomsret saa stolte Papister skælver. I Parlament og Presse, i det offentlige og private Liv diskuteres det evangeliske Spørgsmaal. Stridslystne katolske Præster holder hele Serier af Prædikener til Beskyttelse af deres Kirke mod de evangeliske, og modige Vidner paa den evangeliske Side optager Kampen, ja, gaar endog angrebsvis til Værks mod det katolske Præstestabs Uforskammethed og Synder.

I Retssalene forhandles Trætter og Klagemaal af konfessionel Art. Men de som før forholdt sig ligegyldige over for begge Kirker, bekender nu, at de i den lutherske Kirke har lært at tro og bede. Bibler og Salmebøger er efterspurgte fra alle Sider. I Hundrede Tal flokkes Katolikker fra alle Kanter om de lutherske Gudstjenester, evangeliske Aftenselskaber er blevne populære. I en By med omtrent 30,000 katolske Indbyggere afstedigedes de katolske Søstre fra et af Hospitalerne og erstattedes med evangeliske Søstre. I samme By har den evangeliske Præst i mange Aar været Medlem af Bestyrelsen.

Siden 1899 er der ansat 56 nye evangeliske Præster, og paa 60 Steder er der paabegyndt eller færdigbygget nye Kirker, og paa 60 andre Steder, hvor den evangeliske Fortyndelse under Modreformationen har været forstummet, forkyndes Guds Ord nu atter efter den lutherske Bekendelse. Man har beregnet, at indtil Slutningen af forrige Aar er omtrent 13,000 Katoliker gaaede over til den lutherske Kirke. Hertil kommer endvidere nogle Tusinde, som er gaaede over til de reformerte eller gammelkatolske, eller som er blevne bekendelsesløse.

* * *

Hvorledes er alt dette kommen?

Den østerrigske Stat bebos af forskellige Nationer. Jo stærkere Nationaliteten er bleven betonet under moderne Udvikling, desto skarpere er i Østerrig Tyster og Slaver optraadte imod hverandre. Slaverne gik angrebsvis frem, erobrede paa mange Steder Pladserne i Byernes Styrelse, gjorde i Skolerne og det offentlige Liv i det hele taget deres Sprog til det herskende og slog i stedse større Antal ind paa de Steder, der beboedes af Tysterne. I det økonomiske Liv, som i Samfundslivet var Tyskheden i Tilbagegang.

Da besluttede mange Tyskere alvorligt at møde Slaviseringen paa alle Omraader og optraadte til Forsvar for deres Nationalitet. Mod Øst, ved Sproggrænsen rasede Striden vildest. Derved gjorde nu Tysterne den smertelige Erfaring, at de ikke hos den romerske Kirke fandt nogen Forstaaelse for denne Kamp. De katolske Præster i Bøhmens tyske Landsdele er næsten alle Czecher, og Præsteseminarierne ledes i czechisk Aand.

Mange Præster er i den nationale og politiske Strid Slavismens Ledere og Forkæmpere. Ja, Tysterne er overbeviste om, at den romerske Kirke arbejder henimod det Maal: at omdanne Østerrig til en slavisk Stat. De nationalsindede Tyskere anser Klerikalismen som deres værste Fjende. Deraf opstaar Feltraabet: „Løs fra Rom!" Først, naar det tyske Folk bliver fri for Pave- og Præstevældet, kan det bevare sin Nationalitet.

Ekkoet, som Raabet „Løs fra Rom!" fremkaldte, var nærmest endnu ikke evangelisk-kirkeligt, men nationalt-politisk. Lederne var Politikere.

Men snart skulde Bevægelsen løbe dem forbi.

Mange udtraadte af den romerske Kirke uden straks at slutte sig til en anden. Men hos mange opstod da Spørgsmaalet: Hvorhen? Thi om de end havde brudt med den romerske Kirke, var de dog ikke religionsløse, saa de skulde have villet leve videre uden Kirke. En Advokat, som var gaaet over, sagde til mig: „Jeg har aldrig tidligere brudt mig om den evangeliske Kirke. Da alle vore Forsøg paa at skabe et tyskfindet Præsteskab var resultatløse, strev en sachsisk Ven til mig: at være tysk er at være Lutheran. Disse Ord kunde jeg ikke blive kvit. Dag og Nat tænkte jeg paa dem." Han bad en luthersk Præst i en Nabobyen holde Gudstjeneste i sin By. Dette skete, men det var ikke blot de derboende saa Lutheranere, som kom, men hele Skarer af Katoliker.

Nu efter to Aars Forløb bestaar der en lutherst Menighed i Byen, og for nogle Søndage siden indviedes der en ny Kirke. Den nævnte Mand viser en ufortrøden Iver i at tjene Kirken. Fast grundet i sin Tro vil han heller ikke vide af nogen Sammenblanding mellem Politik og Kirke. I en Forklaring, han som Rigsdagsmand afgav derom, sagde han: „Politiken er forgængelig, men Evangeliet er evigt."

Dette enkelte Træk er typisk for den anti-romerske Bevægelses Udvikling til en evangelisk Bevægelse.

Forkæmperne for Nationaliteten saa sig om efter Ikke-katolske Kirker til en Begyndelse uden Hensyn til Forskellen i Bekendelsen. Man gik til Lutheranerne, til de reformerte, til Gammelkatoliterne eller til Herrnhutterne, alt efter som Lejligheden bød sig. Men i Østerrigs tyske Landsdele var de lutherske Præster lettere tilgængelige end de andre; derfor sluttede de fleste sig til den lutherske Kirke.

Men jo mere de kom under dennes Indflydelse, desto mere lærte de at elske den, desto inderligere blev Forholdet til den.

Mange begyndte med at læse Bibelen og lære Luthers lille Katekismus. Graanende Mænd samledes for at indøve Koralsang. Ved Aftenselskaber forhandledes kirkelige og religiøse Emner, særlig behandledes Luthers Levned og den lutherske Kirkes Historie i Østerrig. Ja, selv Børn aflagde med Glæde Vidnesbyrd om deres lutherske Bekendelse over for romerske Præster og Øvrigheden.

Der bringes Ofre for at faa Kirker byggede og Præster ansatte.

En Mand fortalte mig: „Min Hustru gik over alene af Kærlighed til mig, men efter at hun har besøgt den lutherske Kirke, er hun bleven fuld af Iver." En ældre Dame opfordredes af sine voksne Børn til at gaa over, men hun vægrede sig, hun vilde vedblive at være Katolik til sin Død. Hun besøgte dog Overgangsceremonien, og denne gjorde et saadant Indtryk paa hende, at hun atter og atter kom i Kirken og til Børnenes store Glæde ogsaa gik over.

Et Ægtepar af Arbejderstanden var ogsaa gaaet over og blev i den Anledning kaldede til Kronefogden for at opgive Grunden til Overgangen. Manden svarede: „Først gik vi i den lutherske Kirke af Nysgerrighed, siden fordi vi glædede os der, saa gik vi over. Nu bander vi ikke mere, men vi beder."

Det danske Systemskifte

Under Titlen „Gennembruddet" skriver Dr. Waldemar Wedel blandt andet i „Tilskueren"s Septemberhæfte:

„Man ved, hvordan det stod til i det politiske Liv. I Ministerierne sad der en Stok af Embedsmænd, som kunde uddele Ordener og Titler og havde desuden — dog allerede temmelig beskaaren — Magt til at besætte de faste Embeder.

Men for øvrigt maatte de paa alle mulige Punkter i Administrationen spørge sig for og indhente Billigelse i Finansudvalget. Og hver Institution, der ønskedes udviklet, hver Samfundssag, der søgtes bragt frem, enhver, der vilde opnaa en Understøttelse eller virke for et kommercielt eller industriel Foretagende — alt og alle gik enten af sig selv eller vistes beredvillig af Regeringskontorerne over til Finansudvalg og Folketing.

Herovre i Fredericiagadens Kaserne sad den lille Kreds af Mænd, som i Virkeligheden regerede, — som gennem deres Tag om Pengekassen direkte og indirekte fremmede eller hemmede, hvad de fandt for godt, af Foretagender og Bestræbelser, selv bedømte alskens Institutioners Betydning, selv vejede Videnskabsmænds Værdi, straffede en Minister ved at vanskøtte en Kirkebygning, lod sig en Professorpost betale ved et Stykke Jernbane, havde deres Fingre overalt i Administrationen — og som, just fordi deres Magt var usynlig og uofficiel, ofte følte en menneskelig Trang til at lade den mærkes des ettertrykkeligere overalt.

Og imedens nød alligevel „Oppositionen" baade paa Rigsdagen og i den offentlige Mening i fuldt Maal godt af sin Stilling som Opposition og udnyttede den ofte temmelig „unfair". Hvad der skete af galt, og hvad der ikke skete af godt, det kastedes uden Skrupler paa det afmægtige Ministeriums Skuldre. Om en eller anden Jernbaneulykke skyldtes Mangel paa Personel og Materiel, og denne Mangel igen Folketingets Nægtelse af en Bevilling, i hele den offentlige Oppositions Øjne bar Ministeriet Skylden. Og unge „Frihedsmænd", som var komne ind i det politiske Liv i den 10de—11te Time, og hvem Frihedstræet ingen som helst Torne havde budt, men kun saftige Rødder og svalt Skygge, de stod alligevel i egne og Medborgeres Bevidsthed som tapre Helte, der uegennyttigt ofrede sig til Folkets Forsvar mod den overmægtige Reaktion.

Men adskilligt værre har dog Hykleri været uden for det politiske, i vort øvrige offentlige Liv, fordi der „Oppositionen" — i alt Fald her i København — endnu langt mere afgørende havde sejret forlængst, men dog paa Grund af Sammenfiltringen med det politiske endnu stod som „Opposition". Den konservative Presse, der stadig figurerede som Forsvarer af den officielle Kirke og officielle Moral, den „idealistiske" forlængst afdøde Digtning og alt det andet nedarvede, den blev skreven af en yngre Slægt, som var vokset op i den nye Tids Luft og bevidst eller ubevidst havde gaaet i Hørups og Brandes'ernes Skole; i alle Næsonnementer og hele Façonen i den litterære Kritik og i Varieteanmelderne — overalt spillede de derfor saa temmelig i Takt med den toneangivende Presse fra den anden Side, til Trods for Søndagens Prædikentekster eller de fra „agtede Hænder" modtagne Ledere, som ivrede mod Tidens Materialisme og Ugudelighed, Modernisme og Amerikanisme.

I Journalistik og i Litteraturen, paa Universitet og paa Teater, i Kunstforeninger og Musikforeninger er det „de unge" og „Oppositionen", der længe har siddet inde med Riget, Magten og Æren; man kan jo blot gaa Universitetets Lektionskatalog eller Akademiets Stipendiefordeling, Finanslovens Forfatterunderstøttelser eller Teatrenes Repertoire, Kunstforeningens Indkøb eller Bogmarkedets Nyoplag igennem — og ingen vil nægte Faktum. Og det er som ikke ubekendt — ikke „Berlingske Tidende", men Politiken, der kan tie og har tiet Forfattere ihjel, kan basunere og har basuneret Forfattere baade Nyoplag og evropæisk Ry til.

Og vedkommende føler jo — som heller ikke ubekendt — meget vel sin Magt og benytter den ikke uden Despoti og Partiskhed, forkynder ogsaa hyppigt triumferende, at „ingen tør mukke længere mod os". Og alligevel — det er det uhyggelige Hykleri — hver Gang nogen forsøger at mukke mod de herskende, trækker man ufortrødent frem med hele det gamle „Martyrologium" fra Halvfjerdserne, lige fra de sølle tre Linjer i „Dagbladet" mod J. P. Jacobsen, og Almenheden opfordres til nok en Gang at fælde Harmens og Medfølelsens Taarer over en dum Karikatur i „Punch" Aargang 1875, en uretfærdig Professoransættelse 1878, en Eksklusion af Studenterforeningen i 1880, en Molbech'sk Censur af 1883 med mere, og til at støtte ved Adresser den fortsatte, uforfærdede Frihedskamp mod Obskurantismens Overmagt. Ogsaa her i Pressefærdenen ser man — som paa Politikkens Arena — friske Tropper, som der ikke saas noget til paa Barrikaderne i 70erne og 80erne, da der dog var nogle bankede Trøjer at hente for unge radikale, men som nu fra nogen lunde forefri Stillinger daglig i Pressens Spalter drifter Lonas Sag mod „Vigilia" for en ikke rimelig Linjebetaling, og hvad andre Emolumenter det kan kaste af sig — og daglig forkynder deres Foragt for Renegaterne, som løber over til „Magthaverne".

Hele dette Komediespil kan nu faa en Ende. Magtens Insignier er tilfaldne dem, der havde Ret til dem, fordi de havde Magten. Men dermed er de ogsaa ophørte med at kunne faa baade i Pose og i Sæk længer, og de, der har Lyst til at opponere, kan udtale sig frit og ugenert uden at komme i en skæv og tvetydig Stilling. Forholdene ligger nu rene og klare, og man kan trække Vejret frit og se fremad."

Er kristelige Menighedsskoler nødvendige til Kirkens Trivsel?

Oversat fra det Tyske af Pastor E. Lack.

(Fortsættelse.)

IV.

Men da de fleste Forældre a) for deres jordiske Kalds Skyld ikke har den fornødne Tid til at undervise deres Børn grundig i Guds Ord,

b) fordi de meget ofte ikke har den nødvendige Dygtighed, og

c) fordi de i mange Tilfælde ogsaa er meget skødesløs i dette Værk, og da for det andet der heller ikke gøres nok med Konfirmationsundervisning og Søndagsskoler alene, og da for det tredie der heller ikke sørges nok for Børnenes kristelige Undervisning og Opdragelse, naar Præsten nødtvungen holder Menighedsskole, saa er Menighedsskoler med en egen Lærer, der hver Dag underviser Børnene i Guds Ord, og i de verdslige Genstande i Skriftens Aand, en Sag der er nødvendig til Kirkens Trivsel.

1) Altsaa for det første: De, der i første Linie skulde undervise Børnene i Guds Ord, er Forældrene. De skulde yde alt til Børnenes kristelige Undervisning og Opdragelse. Men hvorledes staar det til?

a) De fleste Forældre har forderes jordiske Kalds Skyld ikke den fornødne Tid. I de store Byer er de fleste af vore Menighedsmedlemmer Arbejdsfolk. En saadan Arbejder forlader sit Hjem tidlig om Morgenen, og om Aftenen vender han tilbage træt af Dagens Arbejde og Møje. Hvorledes skulde her være Tid tilovers til Børnenes grundige Undervisning? Ikke bedre staar det til med Forretningsfolk, der findes i vore Menigheder. Lykkeligere staar det i den Henseende til i vore Landmenigheder, thi Farmerne har idetmindste da en Del af Aaret, hvor de har Tid til at undervise Børnene. Men der kan heller ikke være Tale om en grundig Undervisning, thi den største Del af Aaret er de saa beskæftigede, at de næsten ikke engang har Tid til at tænke paa sligt. Saa er altsaa det jordiske Kald ved de fleste Forældre en Hindring, at de kunde sørge for en tilstrækkelig kristelig Undervisning.

b) Dertil kommer nu ogsaa, at mange Forældre heller ikke har den nødvendige Dygtighed. At undervise Børnene i Guds Ord, dertil hører da et godt Maal Dygtighed. Det gaar ikke uden Naturgave og en hel Del Viden. Lad os nu engang se os omkring iblandt Guds Børn. Selv om de har lidt Tid nu og da, hvor er saa den nødvendige Dygtighed? Hvor smaat er det dog ofte med Erkendelsen iblandt Menighedsmedlemmerne. Og dette er da det første, som fordres. Hvo som vil undervise andre, maa nødvendigvis selv besidde en grundig Erkendelse af det, han vil lære andre. Dette er altsaa den anden Hindring.

c) Dertil kommer saa endelig, at Forældrene i mange Tilfælde er skødesløse i dette Værk. Selv om de har den nødvendige Tid og Dygtighed, forsømmer de ofte denne Pligt. Ja Efterladenheden i saa Henseende er meget stor. Man tænke blot, hvor lidet der nu gøres af Forældrene blot i Retning af at hjælpe Børnene hjemme med Lektierne. Hvor almindelige er dog Klagerne over dette! Ja, hvor sørgelig er det ikke særligt med Bibelsprog, Bibelhistorien og Katekismen. Mange Forældre spørger saa at sige aldrig sine Børn, hvad de skal lære til Hverdagsskolen, Søndagsskolen, eller Konfirmationsundervisningen, meget mindre vil de saa hjælpe dem eller tilskynde dem at gøre deres Pligt. — Man mærker nok paa Børnene, om Forældrene hjælper og holder dem til at lære, og det er ubegribeligt, at saa mange Forældre staar saa ligegyldig overfor saadanne vigtige Ting. — Naar det allerede staar saa daarlig nu, hvad skulde det saa blive til, dersom Forældrene havde hele Undervisningen i deres Haand: Der er ingen Tvivl om, at Forældrene selv i mange Tilfælde er Hovedhindringen for Børnenes Undervisning i Guds Ord.

Hvad vi her nu har udtalt, det er Luthers Tanker i hans Skrift: „An die Ratsherren aller Städte deutschen Landes, dass sie christliche Schulen aufrichten und halten sollen." (Til Raadsherrerne i alle Byer i Tyskland, at de skulde oprette og opholde kristelige Skoler) — Walch, St. Louis Udg. Bd. X S. 466.

Altsaa Forældrene kan ikke eller vil ikke tage sig af Børnenes religiøse Undervisning. Hvad bliver der saa tilbage? Vi maa absolut paa en anden Maade sørge for, at dette sker, der er nødvendig til Kirkens Trivsel.

2) Dog kunde man jo tænke: Vi har jo Præsten. Han har jo efter Guds Ord ogsaa Pligten at sørge for Ungdommens kristelige Undervisning. Saa er det da tilstrækkelig, naar Børnene gaar til Søndagsskole, et Par Maaneder om Aaret til Hverdagsskole og siden til Konfirmationsundervisning. Ja, det vilde være tilstrækkelig, dersom Forældrene gjorde deres Pligt forøvrigt, og selv undervist Børnene grundigt. Men da dette som Regel ikke sker, er Præstens Undervisning i Søndagsskole og Konfirmationsundervisning ikke tilstrækkelig.

3) Godt, siger man saa, saa indretter vi en Menighedsskole. Ja, glædeligt er det, naar man siger dette. Men saa gaar man sædvanlig ikke langt nok. Man mener nu: En Menighedsskole skal der til, den er absolut nødvendig, og der skal Præsten give den nødvendige Undervisning i Guds Ord, og det øvrige kunne Børnene lære i den offentlige Statsskole. Dermed mener man nu at have gjort nok i denne Sag. — Dog heller ikke dette er tilstrækkeligt. Nok vilde der nogenlunde være sørget for Undervisning i Guds Ord. Men naar nu Børnene skal lære det øvrige i Statsskolen, hvor Undervisningen i de verdslige Studier ikke sker i den hellige Skriftens Aand, bliver da ikke dette fordærvet igen, der var opnaaet ved den kristelige Undervisning?

4) Ja, der er ingen anden Vej: Skal Kirken trives, saa maa der absolut indrettes Menighedsskoler, hvor Børnene hver Dag undervises i Guds Ord, og hvor Undervisningen i de verdslige Studier sker i den hellige Skriftens Aand. Naturligvis vil Præster gerne lede en saadan Menighedsskole der, hvor Forholdene er saaledes, at Menigheden ikke er i Stand til at holde en Lærer Aaret rundt. Men det skulde aldrig være en Regel. Saasnart en Menighed kan, skulde den holde en Lærer til at undervise Børnene. Vi ser ingen anden Vej til Kirkens Trivsel.

Dermed er nu Svaret givet paa vort Spørgsmaal. Men vi vilde endnu gøre en Anvendelse af dette Svar. Dette vil vi se i den sidste Tesis. (Fortsættes.)

Nyt! Belærende, interessant og underholdende Læsning for Ungdommen.

Et Museum af Undere

eller

Verdens Mærkværdigheder.

Indeholdende mærkværdige Naturfænomener Skovenes og Sletternes vilde Dyr; skønne Fugle og Insekter; ejendommelige Vandrere i det umaadelige Dyb; storartede Naturscenerier, etc., etc., indbefattende Spændende Scener inden Polarverdenen og Troperne; fængslende Tildragelser under Rejser, Æventyr og Opdagelser, ejendommelige Træk hos fremmede Folkeslag, store historiske Begivenheder etc.

Tilligemed en udvalgt Samling af Poesi og Prosa, der egner sig for danske Læsere.

Af Henry Davenport Northrop, Dott. Theol. Forfatter af "Jord, Hav og Himmel".

Pragtfuldt illustreret med omtrent 200 smukke Illustrationer. 512 store tospaltede Sider. Elegant indbunden. Faas paa Dansk og Engelsk. Pris kun $1.60.

Danish Luth. Publ. House,

Blair, Nebr.

Historien

om

De Forenede Staters Krig med Spanien.

og Samlige

Kampe til Lands og til Vands

Indeholder en

Levende Skildring af Ødelæggelsen af Slagskibet Maine, Fjendtlighedernes Udbrud, Deweys store Sejer ved Manila, den totale Ødelæggelse af den spanske Flaade, ved Santiago, Kampene ved San Juan og El Caney, Overgivelsen af Santiago o. s. v. Hertil føjes en fuld Beretning om de spanske Erobringer i Amerika, Tabet af dets Kolonier, de Forenede Staters Søslag, o. s. v. o. s. v.

Af Hon. James Rankin Young, Kongresmand og forhenværende Sekretær i de Forenede Staters Senat. Under Medvirkning af J. Hampton Moore Den bekendte Forfatter og Aviskorrespondent. Forsynet med mange glimrende Illustrationer.

Elegant indbunden. Faas paa Dansk og Engelsk. Nedsat Pris kun $1.20.

Danish Luth. Publ. House,

Blair, Nebr.